

Franciska Rosenkildes tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Franciska Rosenkilde
Politisk leder for Alternativet

Dato

29. maj 2024

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Tak til jer politiske kollegaer for endnu en sæson her i Folketinget. Lad mig starte min tale i Gaza, nærmere betegnet i Rafah. I fredags beordrede Den Internationale Domstol Israel til at stoppe deres blodige kamphandlinger i Rafah i Gaza. I søndags lavede Israel så et af deres hidtil blodigste angreb i byen. Og i går kunne vi læse, at kampvogne er set på vej ind i området. Det er grotesk, og det er frygteligt, og det skal stoppes. Samtidig er der skib på vej til Israel med dansk våbentechnologi, fordi den danske stat stadig væk tillader, at danske virksomheder forsyner det israelske militær med våben.

Jeg savner, at regeringen tager skarpt afstand fra Israels militær og deres vanvittige krigshandlinger mod den palæstinensiske befolkning. Jeg savner, at regeringen bruger deres diplomatiske muskler til at få stoppet det her vanvid, når Israel nu ignorerer Den Internationale Domstol. Men i Alternativet har vi øjnene på Rafah, og det har vi haft i snart 8 måneder. Vi har set enormt høje dødstal, vi har hørt israelske politikere omtale palæstinenserne som undermennesker, vi har set israelsk militær fejre og feste i Gaza på ruinerne af palæstinenserne smadrede liv. Vi har set, hvordan de har destrueret nødhjælp for at få palæstinenserne til at sulte – sult, som ifølge Genèvekonventionen er at betragte som en krigsforbrydelse. Det er simpelt hen dybt forkasteligt og ganske forfærdeligt.

Men vi ser også et modtryk. Flere og flere fordømmer det. Flere og flere lande tager stilling til efterspillet, når Israels regering holder inde. Senest har Norge, Spanien og Irland anerkendt Palæstina som en selvstændig stat. Og siden i går er Danmark så det eneste land i Skandinavien, der ikke anerkender Palæstina som en selvstændig stat. Det skal vi have lavet om på. Det kan godt være, at folketingsåret slutter nu, men Alternativet fortsætter kampen for Palæstinas anerkendelse.

Jeg har været medlem af Folketinget i halvandet år nu, og jeg blev politiker på grund af den grønne bevægelse, på grund af klimakrisen. Før jeg blev engageret i klimaaktivisme og siden borgmester og nu medlem af Folketinget, arbejdede jeg som kok. Jeg har haft med mad og fødevarer at gøre på professionelt plan hele mit liv. Jeg har haft at gøre med, hvad maden betyder for vores kroppe og for kloden. Der er jo noget helt særligt med mad, og det er, at vi alle sammen har brug for at spise noget hver dag.

Vi kender også alle sammen det at gå en tur i supermarkedet og i grønsagsafdelingen. Hvad møder os så egentlig der? Mere eller mindre de samme ti grønsager hver gang på tværs af sæsonerne. Og hvor kommer de fra? Formentlig ikke fra Danmark. På trods af at vi har noget af det bedste landbrugsjord i Danmark, importerer vi i omegnen af 70 pct. af den frugt og grønt, vi spiser, primært fordi vi bruger 80 pct. af vores opdyrkede land på at producere foder til dyr og på marker, hvor vi ellers kunne dyrke gode, danske grønsager. Grøntafdelingen ser ud, som den gør, fordi det kan betale sig.

Går vi videre i supermarkedet, ja, så når vi køledisken. Hvad finder vi der? Der finder vi bunker af hakket kalv og flæsk, helt ned til 14 kr. for en pakke. Det er bl.a. de grise, som avisen Information har skrevet artikler om på det seneste. Det er artikler om livet som produktionsgris i Danmark, om voldsomme skader på de her dyr, om udskudte endetarme, om rådne fostre og om et helt ekstremt forbrug af penicillin. Hvorfor ligger de der, grisene? Fordi det kan betale sig – på trods af at biodiversiteten lider under, at vi skal producere så meget dyrefoder, og selv om miljøet både på land og i vand lider under den massive forurening af kvælstof og pesticider, og selv om klimaet lider under landbrugets enorme drivhusgasudledning. På trods af det har Folketinget besluttet, at Danmark skal være verdens største kødproduktion.

Vi skal en anden vej. Alternativet *vil* en anden vej. Som Danmarks nye landbrugsparti vil vi forme fremtidens landbrug. Det skal være et landbrug, som ikke kun tjener erhvervets interesser, men som tjener hele Danmark. Vi mener, at det er på tide, at vi laver politik, så det kan betale sig at producere planter i stedet for dyr – en politik, der gør, at de dyr, vi så har, får langt bedre liv, og en politik, der gør, at naturen får mere plads, og at livet kommer tilbage i vores åer, søer og fjorde.

Så skal det kunne betale sig at købe dansk og købe økologisk. Det skal kunne betale sig at handle lokalt. Det skal kunne betale sig at leve bæredygtigt. Det er nemlig en politisk opgave at gøre det bæredygtige valg til det billigste og det letteste. Det er fremtiden. Ja, der er nok at gøre, kære kollegaer. Men det stopper ikke med en CO2-afgift. Det er der, hvor det starter.

Vi har brug for tiltag, der skaber reel klimahandling. Vi har en klimalov, men hvem tager egentlig ansvar for, at klimaloven skaber reel klimahandling? I Alternativet var vi glade i 2019, da klimaloven blev en realitet. Vi havde nemlig selv dyrket den i vores baghave. At se den vedtaget med et bredt forlig var en fest, for det lugtede af rigtig ambitiøs klimahandling. Men siden da har skuffelserne stået i kø, desværre. Ifølge regeringen er vi vel stadig væk et foregangsland, men man bliver jo ikke et grønt foregangsland, fordi Sverige sænker dieselaftgiften, fordi man blander lidt pruttetillende enzymhæmmer i køernes foder, eller fordi man ændrer på, hvordan man i Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet opgør det danske CO2-udslip. Men det er jo på det niveau, vi er. Det giver mig og mange andre bekymrede borgere en oplevelse af, at man ikke rigtig forstår, hvad det er, der skal til.

Men selv om det kan føles lidt op ad bakke at være klimaparti i det her Folketing, har vi ikke mistet troen på den grønne omstilling. For det bæredygtige samfund *vil* frem. Danskerne vil gerne en grøn omstilling. Ikke kun den grønne bæredygtighed vil frem; den sociale bæredygtighed fylder også mere og mere. Den anden dag var jeg til demonstration på Christiansborg Slotsplads under parolen »Undskyld, vi er her«. Det var en stor demonstration arrangeret af en række organisationer for grupper af mennesker, der lever med handicap, og som på forskellig vis har andre behov end den almindelige krop. Tusindvis af mennesker samlede sig, fordi regeringen har vedtaget besparelser på handicapområdet, parallelt med at det økonomiske råderum er blevet opjusteret med mange milliarder kroner.

Vi har udviklet en politisk praksis i det her land, hvor vi konsekvent overser den reelle værdi af omsorg i samfundet, på trods af at ingen kan leve uden andre. Vi lærer, at omsorg er en udgift, og at vi ved at indføre best practice kan optimere og spare penge på omsorgsydelser. Vi ved, at det koster penge at ansætte sosu-hjælpere og at ansætte flere pædagoger, men ved vi i grunden, hvad det koster at lade være? Flere og flere vil også øge muligheden for omsorg i hjemmet. Halvdelen af danskerne vil gerne gå ned i tid, og de vil endda gerne betale for

det.

Uanset hvor meget modstand vi får, vil vi i Alternativet blive ved med at tale denne sag. Den sociale bæredygtighed vil frem. Vi er mange, der kæmper for mere omsorg til os selv, til hinanden og til kloden. Det er et politisk ansvar som politikere at skabe det bedste samfund. Og når jeg kigger ud i samfundet, er det ikke skattelettelser og et øget privatforbrug, vi mangler. Det er til gengæld penge til omsorg, velfærd og grøn omstilling.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Alternativet, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/franciska-rosenkildes-tale-ved-folketingets-afslutningsdebat>